

Efter 10 år.

Stadsträdgårdsmästare W. Anjou.

Då några för koloniträdgårdsrörelsen intresserade personer för 10 år sedan sammankallade till ett möte på Folkets Hus för att dryfta frågan om det fanns någon möjlighet att få till stånd ett koloniområde väster om Folkets Park, visade det sig redan från början att det förelåg ett mycket stort intresse.

De driftiga män, som utsågs att förbereda frågan och underhandla med stadens myndigheter kunde snart nog rapportera, att dessa ställde sig mycket förstående för saken och att utsikterna för att det hela skulle kunna realiseras tedde sig rätt så ljusa. Det dröjde heller inte länge förrän man ansåg sig kunna sammankalla till ett nytt möte för att bilda en förening som skulle tillvarata medlemmarnas intressen. Föreningen kom också till stånd och döptes i vederbörlig ordning till det numera välkända namnet **Södra Koloni-Trädgårdsföreningen**. Många undrade väl i sitt stilla sinne vad som månne bliva av detta barnet och att man ställde stora förhoppningar på föreningen för framtiden ar nog tämligen säkert.

Då nu 10 år ha gått och föreningen så att säga har trampat ut de första barnskorna kan man fråga sig i vad mån dessa förhoppningar ha uppfyllts. Svaret kan knappast bli annat än ett, att förhoppningarna i stort sett ha infriats, men beträffande ett och annat man kunde önskat sig vissa saker ännu bättre. Beträffande en sak äro dock alla föreningsmedlemmarna eniga och det är, att föreningens koloniområde – tack vare sin pampiga allmänna plats- är det vackraste i staden. Allmänna platsen har skapats av medlemmarna själva och endast om tillkomsten av denna plats kunde det skrivas ett mycket långt kapitel. Här ha föreningens medlemmar, i likhet med torparna förr i tiden, med svett och möda mer eller mindre frivilligt fullgjort de dagsverken som den allt bestämmande styrelsen ålagt dem. De kanske inte direkt hade piskan på ryggen, men arbetas skulle det och ve den som skolkade. Resultatet blev också bra. Platsen blev i sinom tid färdig och alla som på något sätt hjälpt till med iordningställandet av den, kunna vara- och äro nog också stolta över den.

Ser man tillbaka på de år som gått, så ha en del varit goda och en del mindre goda, detta både beträffande skörderesultaten och de angrepp av skadeinsekter och svampsjukdomar, som en nådig försyn har behagat sända för att vis kolonisten att livet inte endast är en dans på rosor. I det sistnämnda hänseendet slår nog det innevarande jubileumsåret alla rekord, och det skulle inte förvåna mig, om det i en kommande historik över föreningen skulle karaktäriseras som lusåret 1942. En tröst i olyckan är, att bladlusen, som det närmast är frågan om, har härjat lika våldsamt överallt i år och även om en del frukt har lidit skada. så få vi väl hoppas att träden ändå ha klarat sig och att det skall lyckas bättre att bli herre över lusplågan nästa år.

Att de gångna åren icke ha gått helt skoningslöst fram över området kan man bland annat se på alla de staket, som ha fått en något "dålig hållning" över sig. Skall man efterlysa föreningens sorgebarn, så är det kanske just den inre stängselfrågan ett sådan och måhända vägfrågan ett annat. Det råder väl knappast något tvivel om utan att föreningen kommer att gå in för att lösa dessa frågor på ett lika målmedvetet sätt som föreningen har klarat av att så många andra viktiga frågor.

Just nu när detta skrives har föreningen med heder deltagit i sin första utställning och därigenom bidragit till att göra jubileumsåret till något mera än ett vanligt år. Föreningens alster voro förstklassiga och föreningens bord ett av de bäst arrangerade på hela utställningen. Heder åt alla som ha bidragit med alster på utställningen och heder åt herrar Salomonsson och Holmberg, som på ett så utomordentligt sätt skött sitt värv som utställningsarrangörer .

Vid ett jubileum ser man inte endast tillbaka, man ser även framåt och man uppställer vissa önskemål för den närmaste framtiden. De viktigaste önskemålen anser undertecknad vara, att föreningen i den närmsta framtiden får ordnat med förstklassiga vägar inom området och att man kan komma till en bra lösning beträffande avgränsningen mellan vägar och kolonilotter. Vi skulle så vid passerandet av nästa 10- års period kunna färdas på välanlagda vägar emellan välskötta häckar och kantväxter i stället för som nu på något underhaltiga vägar och mer eller mindre lutande staket. Vidare skulle man kunna önska att några enkla lekredskap för barn uppsattes på allmänna platsen. Ett annat önskemål som man kanske får ta på längre sikt, är byggandet av ett föreningens klubbhus på allmänna platsen. Det låter kanske lite väl dristigt att komma med önskemål om ett klubbhus i dessa tider, men jag tror likväl, att även detta kommer så småningom.

Skulle ovan angivna önskemål kunna förverkligas inom en icke avlägsen framtid så skulle man kunna säga om Södra Koloniträdgårdsområdet, att det inte endast är ett av de vackraste områdena i staden utan även ett av de mest välskötta och välordnade.

Victor Anjou.

Familjen Karlsson och familjen Johansson nybyggare på Södra Koloniområdet